

עלון מס' 76

משיחות הרצי"ה זצ"ל

פרשיות ויקהל-פקודי

עבודה ומלאכה

בפרשיות "תרומה-תצוה" הייתה הכנה לעניין 'העבודה' והיא חוזרת בפרשיותינו, מתוך בירור הגישה לעבודה בבית הקדושה, ומופיע כאן בירור אלוהי על היחס לענייני העבודה בחיים.

היינו באיזו מידה יש יחס חיובי לעבודה ובאיזו שלילי אליה, יש זמן של 'עשיית' מלאכה ויש זמן של שלילת המלאכה, וכבר הזכרה שלילת העבודה ביום השבת.

כאן מתגלה הדרכת יוצר האדם ומחנך האדם "**אדם לעמל יולד**" (איוב ה,ז) ל"עמל" תורה או ל"עמל" מלאכה? (סנהדרין דף צט,ב)

בין הפסולים לדון ולהעיד נמנים גם 'המשחק בקוביא' ובגמרא (מסכת סנהדרין דף כד.ב) ניתן הטעם לכך מפני 'שאינ עסוקין ביישובו של עולם' אבל יחד עם חשיבותה של המלאכה, השבת שייכת לעצם נשמתם של ישראל, והיא נשמת ששת ימי המעשה.

השבת מביאה משקל ואיזון בערך עבודת האדם. הסדר הבריא של חיי האדם הוא שיעסוק במלאכה ולא בבטלה. במלאכה יש גם צד של קדושה מצד זה שהאדם הוא יוצר, אבל המקור הוא בקודש. וממנו נמשך ערך למלאכה ולפעילויות שבחול.

"רבי יצחק בן אלעזר היה קורא אותם '**עדה קדושה**' שהיו משלשין שליש לתורה, שליש לתפילה ו**שליש למלאכה**. (קהלת רבה פרשה ט,ט)

לפי "שיחות הרב צבי יהודה" (פרשת ויקהל תשל"ד ב' 3, 5 עמ' 7-386) להר"ש אבינר הי"ו

וכן ב"מאורות הרצי"ה" פרשיות ויקהל-פקודי עמ' רנו להרב הושע רבינוביץ הי"ו